

[Hans Nielsen.]

har været rigtig klar over, hvad de talte om. Saadanne Anlæg ved en Havn, som fra Naturens Side ligger beskyttet mod Vind og Sø, men som i øvrigt mangler alt, hvad der kommer ind under Begrebet Havn, vil jo koste Millioner, og saa vidt kan jeg ikke tro, man her i den danske Rigsdag vil strække sig for at imødekomme fremmede Nationers Fiskere paa dette Territorium. Det, der er Tale om her, er Foranstaltninger, hvorved de fremmede Søfolk faar et Sted, hvor de kan gaa i Land og forsyne sig med forskellige Ting som f. Eks. Salt, Kul, Olie, Vand og andre Fornødenheder, som jeg er paa det rene med de kan trænge til, thi det er jo ikke noget Morskabarbejde, de er ude paa, disse Folk, der er paa Fiskeri i Davis-Strædet.

Staten stiller altsaa et Territorium til Raadighed, fra hvilket den grønlandske Befolkning samtidig udelukkes. Det vil sige, de Principper, hvorefter Grønland hidtil er styret, opretholdes, bortset fra et bestemt begrænset Omraade, hvor man giver det private Initiativ fra alle Sider Plads til at udfolde sig, og man kan ikke forlange, at der fra Statens Side skal ydes andet end netop Havnen Vejledning og Hjælp til at finde og besejle den og til at benytte den paa bedste Maade og Hjælp i Tilfælde af Sygdom eller andre alvorlige Forhold. Det er et Forsøg, der her gøres, og det maa haabes, at det maa virke tilfredsstillende for de fremmede Fiskere, der saa stærkt har ønsket Havnen, og at det ikke maa blive til Skade for den grønlandske Befolkning.

Det fremgaar af Bemærkningerne, at de Udgifter, der bliver en Følge af Forslagets Vedtagelse, ønskes opført paa Udenrigsministeriets Budget, da det er dette Ministerium, som særlig har ønsket, at alle Nationer skal have Adgang til Færingehavnen. Hverken Statsministerens Fremsettelsestale eller Bemærkningerne til Lovforslaget giver nærmere Oplysning om de Grunde, der har ledet Udenrigsministeriet. Da Forslaget skal henvises til et Udvalg, vil det være ret naturligt, at man dér udbeder sig nærmere Oplysning vedrørende dette Forhold. Reelt kan det jo være Rigsdagen ligegyldigt, hvor Udgiften opføres, men jeg gør opmærksom paa, at der her er Tale om at ofre meget betydelige Beløb, ikke til Fordel for den grønlandske Befolkning, der lever et nøjsomt Liv deroppe højt mod Nord, men udelukkende for at tjene ikke blot danske og islandske, men alle Nationers Borgere.

Personlig har jeg unægtelig den Op-

fattelse, at det laa nærmere for os at ofre disse Penge paa den grønlandske Befolkning. I Aarhundreder har Danmark nu styret Grønland saaledes, at alle Nationer maa anerkende den dygtige og humane Maade, hvorpaa Landets Befolkning er blevet ledet. Den eskimoiske Befolkning er fra et lavt Kulturstandpunkt hævet til en Højde, som man for blot et Par Menneskealder siden ikke havde drømt om. Naar man tager i Betragtning Landets Størrelse, de ufarbare Strækninger fra Syd til Nord og den spredte Bebyggelse o. s. v. og ser, hvorledes Oplysningen trænger sig ind i de Hundreder af smaa Bygder med deres Jordhytter, og hvorledes den indfødte Befolkning er forsynet med moderne Fiskerbaade og Fiskeredskaber, som de betjener med stor Dygtighed, saa maa man erkende de store Fremskridt paa Grønland.

Den grønlandske Handel og ikke mindst dens Leder, der har haft Føringen i den sidste Menneskealder, har den store Del af Æren for alle disse Fremskridt, og jeg finder Anledning til her særligt at fremhæve den nuværende Direktør for den grønlandske Handel. Han fortjener det for den Interesse og Kærlighed, hvormed han omfatter den grønlandske Befolkning. Det vilde være en Skam for Danmark og en Ulykke for det grønlandske Folk, om dette store Kulturarbejde fra dansk Side blev afbrudt ved fremmedes Indtrængen i Landet. Fiskere og Jægere fra Europas Lande har anrettet stor Skade paa Dyr, Fugle og Fisk paa Grønland. Jeg minder om de Beretninger, der foreligger vedrørende den skaanselsløse Nedslagtning af Moskusokser, blot for at man kunde bringe et Par Kalve hjem til Europa, fremdeles om den ødelagte Jagt paa Sæler. Jeg frygter for, at om den hvide Mand fik fri Adgang til Grønland, da vilde det gaa med den eskimoiske Befolkning, som det er gaaet Moskusokserne, Sælerne og Hvalerne.

Det fremgaar af Bemærkningerne til Lovforslaget, at de grønlandske Landsfogder ser med Ængstelse paa en Ordning som den foreslaaede, og det forstaaer jeg saare vel. Saa meget mere Grund er der til at fremhæve, at naar vi gennemfører dette Forslag, maa der være saa meget Politi til Raadighed, at det i alle Henseender kan værges saavel de grønlandske Kvinder og Børn som deres Forsørgere. Det grønlandske Folk vil under ingen Omstændigheder i Fremtiden blive svigtet af det Parti, jeg tilhører. Det vil jeg gerne forsikre, før jeg anbefaler Forslaget til velvillig og hurtig Behandling her i dette høje Ting.